

KALENDARIUM WYDARZEŃ związanych ze SŁUŻBĄ HYDROGRAFICZNĄ MARYNARKI WOJENNEJ

DATA	WYDARZENIE
1919r.	W lipcu przeprowadzono na Pomorzu plebiscyt w sprawie przynależności państwowej tych ziem i wypadł on dla Polski pomyślnie
1919r.	Traktat Wersalski przyznaje Polsce Pomorze z granicą morską od Zielonego Potoku w Kolibkach w południowej części Gdyni (obecnej), do ujścia rzeki Piaśnicy przy Jeziorze Żarnowieckim na zachodzie. Całkowita długość granicy morskiej wynosiła 140 km, w tym Zatoka Pucka 68 km i granica zewnętrzna 72 km. Na obszarze tym usytuowane były dwa małe porty : Puck i Hel oraz cztery latarnie morskie : Rozewie, Hel, Jastarnia - Bór i Oksywie, 2 stacje i 6 masztów sygnalizacyjnych oraz <u>kilkanaście pław.</u>
19.02.1920r.	Dekretem Naczelnika Państwa Polskiego Józefa Piłsudskiego (z 28.11.1919 r) powołana zostaje do działania Służba Hydrograficzna Marynarki Wojennej RP. Pierwszym szefem służby zostaje kpt. mar. Józef Unrug, późniejszy admirał i dowódca floty. Pierwszą siedzibą Urzędu jest Puck. Przejęcie mienia od administracji niemieckiej przygotowała jeszcze w styczniu 1920 r grupa oficerów w składzie: kpt.mar. Józef Unrug, por.mar. Jerzy Rychlewski i ppor.mar. Stanisław Szwarz. Pierwszym najważniejszym zadaniem związanym z utrzymaniem ciągłości żeglugi było przejęcie latarni morskich, pływającego oznakowania nawigacyjnego, instalacji na lądzie, staw, nabieżników oraz utworzenie służby do obsługi tych instalacji.
01.03.1920r.	Do obsługi latarni morskiej w Rozewiu odkomenderowany zostaje bosman Leon Wzorek jako pierwszy polski latarnik.
Wiosna 1920r.	Dla potrzeb Służby Hydrograficznej M W zakupiono w Hamburgu parowiec „WOTAN” o wyporności 275 ton (dł. 36m szer. 6,3m zanurzenie 2,5m). Miał on maszynę parową o mocy 120 KM i dwie śruby. Po remoncie i adaptacji spełniał wymogi okrętu hydrograficznego. Został nazwany ORP „POMORZANIN”.
03.05.1920r.	Podniesienie bandery na ORP „POMORZANIN”, który był okrętem hydrograficznym i pierwszym okrętem marynarki wojennej po I-iej Wojnie Światowej. Pierwszym dowódcą okrętu został por. mar. Jerzy Rychlewski, a portem macierzystym port w Pucku. Od 03.06.1920r dowódcą okrętu został kpt. mar. Tadeusz <u>Bramiński.</u>
Sezon pomiarowy 1920r.	Wykonano pomiary sondażowe portu Puck i redy portu, kanału Depka prowadzącego do Pucka, akwenu lądowania hydroplanów przy lotnisku hydroplanów w Pucku. Wykonano też sondaże Jamy Kuźmickiej i portu Hel, oraz dwóch akwenów przy wsi Gdynia pod przyszły port morski.
Wiosna 1921r.	Urząd Hydrograficzny M W przeniesiony zostaje z Pucka do Gdyni, a od 01.03.1921 r szefem Służby Hydrograficznej M W mianowany zostaje kpt. mar. Tadeusz <u>Bramiński.</u>
Lipiec 1920r.	Załoga ORP „POMORZANIN” wyznaczyła miejsce pod wbicie pierwszego pala kierunkowego dla budowy pierwszego drewnianego molo portu Gdynia. Do tego molo w dniu 13.08.1923r dobił pierwszy statek pasażerski „Kentucky”. Było to w miejscu styku obecnych ulic w Gdyni Węglowej i Portowej.
22.09.1922r.	Sejm Rzeczypospolitej Polski uchwalił Ustawę o budowie portu morskiego w Gdyni.
Wrzesień 1922r.	Powraca z Francji po studiach hydrograficznych kpt.mar. Jerzy Kłossowski i obejmuje stanowisko Szefa Służby Hydrograficznej. Nakreśla długoletni plan prac Biura Hydrograficznego. Nawiązuje kontakt z licznymi wyższymi uczelniami w kraju. Organizuje też szkolenie personelu. Por.mar. Kazimierz Śliwierski i por. mar. Artur Reyman skierowani zostają do Szkoły Topograficznej przy Wojskowym Instytucie Geograficznym. Podoficerów przeszkolono we własnym zakresie. Zmienione też nazwę Służby Hydrograficznej M W na Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej. Zaplanowano opracować następujące mapy morskie i rozpoczęto do nich prace pomiarowe : mapę Gdynia w skali 1:25 000, mapę Zatoki Puckiej w skali 1: 12 500, oraz mapę części zachodniej Zatoki Gdańskiej w skali 1:50 000. Prace pomiarowe wykonywane i opracowane były systemem francuskim. Opracowywany akwen posiadał cztery arkusze pomiarowe, na których były dane głębokości, próbek dna, inne dane, dopiero arkusz czwarty był arkuszem zbiorczym. Wszystkie plany i mapy sporządzane były prawdopodobnie w układzie współrzędnych „Wieżyca” utworzonym dla potrzeb budującej się Gdyni i prac na wybrzeżu morskim.
Sezon pomiarowy 1922r.-1923r.	Rezultatem dwuletnich pomiarów prowadzonych przez ORP „POMORZANIN” na Zatoce Gdańskiej było opracowanie i wydanie w 1922r pierwszej polskiej mapy w okresie międzywojennym obejmującej obszar od Oksywia do Orłowa w skali 1:12 500, autor T. Bramiński. Departament Marynarki Handlowej przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu przejął od Służby Hydrograficznej Marynarki Wojennej oznakowanie nawigacyjne na lądzie i na morzu w strefie wybrzeża polskiego. Okresowo też na 2 lata przejął okręt hydrograficzny ORP „POMORZANIN”, co utrudniło prowadzenie prac sondażowych.
Sezon pomiarowy 1924r.-1925r.	Wykonano szczegółowy sondaż redy portu Gdynia i portu Wojennego na Oksywiu.

1925r.	Wykonane zostały pomiary zboczenia magnetycznego oraz wyznaczono azymuty kilku kierunków dla sprawdzania kompasów okrętowych. Prace te wykonane zostały pod kierunkiem prof. dr Michała Kamieńskiego Dyrektora Obserwatorium Astronomicznego w Warszawie.
1926r.	Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej RP przystąpiło do Międzynarodowego Biura Hydrograficznego w Monaco.
Sezon pomiarowy 1927r.-1928r.	Prowadzono prace sondażowe na odcinku wybrzeża od Rozewia do Jastarni. W druku wyszła mapa morska nr 1. Zatoka Gdańska z Zatoką Pucką skala 1:75 000, autor A. Reyman.
Sezon pomiarowy 1929r.	Prowadzono prace sondażowe przy Helu i wokół jego cypla. Wykonano plan Portu i Redy Gdyni w skali 1:25 000. Odnowiono pierwsze dokumenty hydrograficzne wykonane przez kpt. mar. Józefa Unruga i por. mar. Tadeusza Bramańskiego. Zorganizowano Hydrograficzny Kurs Szkoleniowy dla podoficerów.
Sezon pomiarowy 1930r.	Prowadzenie prac sondażowych Zatoki Puckiej. Prace sondażowe uzupełniające do opracowanej mapy morskiej nr. 2. Prowadzenie prac i przygotowanie do wydania spisu latarni i sygnałów nawigacyjnych.
1930r.	Ze studiów hydrograficznych we Francji wracają do kraju por. mar. Karol Zagrodzki i kpt. mar. Kazimierz Śliwierski.
Sezon pomiarowy 1929r. 1930r. 1931r.	Oprócz normalnych prac pomiarowych OPP „POMORZANIN” w Zatoce Gdańskiej prowadził pomiary wg odrębnego programu w określonych odstępach czasu dla Instytutu Bałtyckiego zbierania danych hydrologicznych i meteorologicznych, temperatury wody, kierunku wiatru i prędkości prądów morskich.
Lata dwudzieste	Stały udział ekip pomiarowych w budowie portu handlowego, pasażerskiego i wojennego w Gdyni.
1932r.	Wysłuzonego ORP „POMORZANIN” zastąpił po przebudowie trałowiec ORP „MEWA”
1933r.	Z dniem 1 stycznia 1933r stanowisko szefa Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej objął kpt. mar. Artur Reyman i pełnił tę funkcję do wybuchu II wojny światowej.
1933r.	Zainstalowana zostaje na ORP „POMORZANIN” sonda akustyczna do pomiaru głębokości. W latach 20-tych i 30-tych służba hydrograficzna Marynarki Wojennej RP wykonała pomiary i wydała drukiem następujące mapy morskie: Mapa nr 1 Zatoka Gdańska z Zatoką Pucką skala 1:75 000 ,1924 - 1927r autor A. Reyman Mapa nr 2 Gdynia, port i reda skala 1: 10 000 , 1930r autor A. Reyman Mapa nr 3 Jastarnia, port i reda skala 1:10 000, 1933r autor K. Zagrodzki Mapa nr 4 Hel port i reda skala 1: 10 000 Mapa nr 5 numer zarezerwowany dla mapy morskiej w. m. Gdańsk, port i reda Mapa nr 6 Morze Bałtyckie część południowa Bornholm - Gotland skala 1:500 000 1939r autor K. Zagrodzki Mapa nr 13 Bałtyk-Radiokierunkowa skala 1:750 000 1938 - 1939 autor J. Woźnicki Wydano również: Locje - Wybrzeże Polskie część zach. Zatoki Gdańskiej wyd. 1 - 1933r (str. 283) Uzupełnienie 1935r wyd. II - 1938
1934r.	W Warszawie zorganizowano wystawę kartografii morskiej.
Lata 30 -te	Udział ekip pomiarowych w budowie portów we Władysławowie i Helu, budowa mili pomiarowej i znaków dewiacyjnych na Helu.
Lata 30 -te	Podstawowy trzon personelu kierowniczego i pomiarowego Biura Hydrograficznego Marynarki wojennej lat 20 - tych i 30 - tych to kpt. mar. Józef Unrug, por. mar. Jerzy Rychlewski, por. mar. Stanisław Szwarz, por. mar. Tadeusz Bramański, kpt. mar. Jerzy Kłossowski, Dobrognia Rzepecka, kpt. mar. Kazimierz Śliwierski, por. mar. Karol Zagrodzki, kpt. mar. Artur Reyman.

SŁUŻBA HYDROGRAFICZNA MARYNARKI WOJENNEJ Po II WOJNIE ŚWIATOWEJ

03.08.1945r.	Podpisany zostaje układ w Poczdamie, na mocy którego Polska po II wojnie światowej odzyskuje dostęp do morza na odcinku 500km od Piasków na Mierzei Wiślanej na wschodzie, do Świnoujścia na Zachodzie. W obszarze tym znalazły się trzy duże porty: Gdańsk, Gdynia i Szczecin, osiem portów mniejszych: Puck, Jastarnia, Hel, Władysławowo, Ustka, Darłowo, Kołobrzeg, Dziwnów, Świnoujście, a także porty Zalewu Wiślanego: Elbląg , Frombork, Tolkmicko i Zalewu Szczecińskiego: Nowe Warpno. Na wybrzeżu objęliśmy oznakowanie nawigacyjne: latarnie morskie, stawy, nabieżniki, oznakowanie wewnątrz portów i oznakowanie pływające na morzu
27.07.1945r.	Powołane zostaje Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej. Pierwszym szefem Biura Hydrograficznego M W zostaje kpt.mar. Karol Zagrodzki. Siedzibą biura jest willa admirała J.Unruga na Oksywiu w Gdyni.
Jesień 1945r.	Biuro Hydrograficzne otrzymuje motorówkę „Sonda” jedną z dwóch z pancernika niemieckiego „Greisenau”, zatopionego w wejściu do portu Gdynia.
1946r	Dla potrzeb hydrograficznych zostaje przydzielony ORP „ŻURAW”, przemianowany później na OH „KOMPAS”.
od 1946r. do 1973r.	Rozpoczęły się powojenne trałowanie bojowe od min. Zaminowanych było wzdłuż wybrzeża polskiego 1450 Mm ² . Od 1946r do 1973r przetrałowano 1046 Mm ² , w tym pierwszym powojennym okresie jednostki radzieckie przetrałowały 361 Mm ² , oczyszczając z min porty, redy i podejścia do portów. Biuro Hydrograficzne M W uczestniczyło we wszystkich trałowaniach przygotowując dokładnie mapy do określania pozycji, określając pozycje okrętów na halsach trałowych i dokonując kontroli dokładności trałowania i wydając opinie do otwarcia tych akwenów do żeglugi.

1946r.	Adaptowano i wydano pierwsze mapy morskie nr 26 i 58, a także mapę środkowego i zachodniego wybrzeża oraz mapę nr 102 w skali 1:75 000.
1948r.	Wydano mapy morskie nr 102, 104, 105 w skali 1:150 000 i Zatokę Gdańska w skali 1:60 000. Do opracowania map morskich stosowano w tym czasie niemiecki układ współrzędnych Rauenberg sieci geodezyjnej, która ciągnęła się od Hamburga do Kłajpedy. Do pomiarów lądowych wykorzystywano współrzędne w układzie Borowa Góra i Wieżycza 1. II. III. W latach późniejszych korzystano ze współrzędnych w układzie „1942”.
1947r. 1948r.1949r. 1953r.	Prowadzenie pomiarów sytuacyjno - wysokościowych wyznaczonych terenów pod budowę baterii artylerii stałej, sześciu obiektów na całym wybrzeżu.
1948r.	Dekretem z dnia 1947r zostają utworzone na wybrzeżu Urzędy Morskie w Gdyni, Słupsku i Szczecinie. Urzędy te przejęły część obowiązków zabezpieczenia nawigacyjno - hydrograficznego porów i torów wodnych.
1946r. 1950r.	Do roku 1950 prace pomiarowe prowadzone przez Wydział Pomiarowy BHMW wykonywane były głównie przez kpt.mar. Jerzego Iwanowa, kpt.mar. Zdzisława Śledzińskiego, kpt.mar. Adama Rychła, por.mar. Włodzimierza Szczerbę, kmr.ppor. Szczesnego i bosmana Michała Forszpaniaka.
Lipiec 1951r.	W wyniku prowokacji zastosowanej przez Informację Wojskową wobec załogi okrętu, ORP „ŻURAW” będący w rejsie do Ustki, zostaje uprowadzony przez część załogi do Szwecji i tam 12-tu marynarzy schodzi na ląd i nie wracają oni do kraju. Skazani zostają zaocznie przez Sąd Wojskowy na karę śmierci. Po tej ucieczce i powrocie okrętu do kraju następują aresztowania i represje. Oficerowie Wydziału Pomiarowego zostają skazani na więzienie, a następnie wysiedleni z Wybrzeża i Wydział Pomiarowy praktycznie przestaje istnieć.
Lipiec 1952r.	W tej sytuacji Szef Hydrografii M W kmr Karol Zagrodzki stara się w MON o uzupełnienie kadr i tak do Marynarki Wojennej zostaje powołanych pięciu absolwentów Politechniki Warszawskiej inżynierów hydrologów - hydrografów i w dniu 11.07.1952r rozpoczynają oni służbę. Są to: Zdzisław Bińczyk, Jerzy Grycmacher, Zenon Fątek, Zbigniew Koziarz i Zdzisław Wąsowski. Wiosną 1955r por.mar. Zbigniew Koziarz zostaje wyznaczony do pełnienia funkcji szefa Wydziału Pomiarowego i będzie ją wykonywał do 16.07.1986r, do przejścia na emeryturę.
1954r.	Wchodzi do służby nowy okręt hydrograficzny OH"BAŁTYK". Miał on maszynę parową , gdyż przewidywany był do trałowań hydrograficznych. Okręt oprócz normalnych prac sondażowych planowanych, wykorzystywany był 2 x w roku do prowadzenia pomiarów hydrograficznych, meteorologicznych i oceanograficznych i trwało to przez 17 lat, wspólnie z PIHM w Gdyni. OH „BAŁTYK” od był też w latach 1954 - 1959r 6 rejsów na Spitzbergen.
1954r.	Kartografia Hydrografii M W wydaje już 32 godła map morskich, niezbędny komplet pomocy nawigacyjnych stacji i spisu światła nawigacyjnych, a także wiadomości żeglarskich.
Sezon pomiarowy 1956r.	Sondaż łodziowy przybrzeżny od Ujścia Wisły Śmiałej do Przekopu Wisły.
1956r.-1957r.	Sondaż rz. Dźwiny i Zalewu Kamieńskiego
1958r.	Dla określenia pozycji na morzu podczas pomiarów wprowadzony zostaje system „RYM”.
1958r.	Sondaż Zatoki Pomorskiej.
1965r.-1966r.	Sondaż Zalewu Szczecińskiego.
1968r.	Sondaż Zalewu Wiślanego.
1960r.	W Gdańskim Urzędzie Morskim zostaje utworzony Wydział Trałowań Hydrograficznych dla oczyszczania akwenów od przeszkód nawigacyjnych.
1964r.	W Instytucie Geodezji i Kartografii w Warszawie utworzono komisję d/s Teledetekcji i Fotointerpretacji. Z ramienia Ministerstwa Obrony Narodowej do Komisji wchodzi płk. Jerzy Miszalski z Zarządu Topograficznego Szt. Gen. i kmr ppor. Zbigniew Koziarz z Marynarki Wojennej . Od tej pory co 2 lata organizowane są konferencje pt. "Fotointerpretacja w geografii" przez kolejne Uniwersytety w kraju.
1965r.-1966r.	Początek współpracy z Przedsiębiorstwem Geofizycznym w Toruniu.
1979r. do 1984r.	Prace na morzu okrętów i kutrów dla tego przedsiębiorstwa na szelfie PRL i NRD.
20.02.1971r.	Podniesienie bandery na ORP :KOPERNIK”.
1977r. do 1981r.	Badania magnetyczne na morzu dla PRG Warszawa.
1968r.	Szef Katedry Geodezji i Topografii na Wojskowej Akademii Technicznej prof. płk. Stanisław Pachuta, wprowadza do programu nauczania IV z studiów przedmiot „Hydrografia morska”.

1972r.	Zarząd Główny Stowarzyszenia Geodetów Polskich w Warszawie powołuje do życia Główną Komisję Morską z siedzibą w Gdańsku. Przewodniczącym komisji zostaje kmdr Zbigniew Koziarz. Na uwagę zasługują trzy krajowe konferencje p.t. „Geodezja w gospodarce morskiej” zorganizowane w Gdańsku w 1975r, 1979r i w 1988r. W licznych ciekawie opracowanych referatach szczegółowo omawiano sprawę zastosowania metod pomiarów geodezyjnych nie tylko w pomiarach hydrograficznych lecz także w budownictwie wodnym i pomiarach geofizycznych, magnetycznych, w pracach hydrologicznych na morzu, a nawet zastosowaniu metod geodezyjnych w procesie budowania statków w stoczniach. <i>Od 26.06.1986r. przewodniczącym Głównej Komisji Morskiej został prof. Adam Żurawski.</i>
1973r.	Decyzją Administracji Brytyjskiej zaprzestano powojennych trałowań bojowych min dennych magnetycznych i akustycznych uznając, że straciły one swoją aktywność i mogą stanowić zagrożenie jedynie w przypadku bezpośredniego silnego uderzenia w minę.
1974r. do 1981r.	Do 1981r W ramach prac geofizycznych na morzu dla PPG „Geofizyka” w Toruniu, wykonany zostaje sondaż szelfu polskiego. Opracowany jest on jednak wg interpretacji topograficznej tzn. izobaty kreślone są wg określonych głębokości idąc od linii brzegowej w głąb morza.
1975r.	Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej wspólnie z Główną Komisją Morską SGP w Warszawie zorganizowali 6-cio miesięczną wystawę pt. "Hydrografia Morska" w Muzeum Techniki w Warszawie. Odpowiedzialni za organizację wystawy: mgr inż. Wojciech Krzemiński i kmdr por. Zbigniew Koziarz.
1981r. do 1985r.	Oddział Hydrograficzny Biura Hydrograficznego M W przepracowuje ten sondaż wg interpretacji hydrograficznej to znaczy, że izobaty kreślone są na określonych głębokościach idąc od morza ku lądowi.
1977r. do 1981r.	Sejm PRL w dniu 17.12.1977r uchwalił trzy nowe ustawy: o strefie rybołówstwa , o morzu terytorialnym PRL i o szelfie kontynentalnym. Granice szelfu polskiego ustalono: z NRD umową podpisaną w Berlinie 29.10.1978r, a w Warszawie podpisaną ze Związkiem Radzieckim 28.08.1979r i ze Szwecją w maju 1978r.

27.11.1982r.

Podniesione zostały bandery na dwóch nowoczesnych okrętach hydrograficznych ORP „ARCTOWSKI” i ORP „HEWELIUSZ” . Okręty wyposażone zostały w nowoczesny sprzęt pomiarowy co całkowicie zmieniło sposób i charakter przeprowadzanych prac, a także stworzyło nową jakość. Do tego nowoczesnego sprzętu należy zaliczyć: elektroniczną echosondę wielowiązkową do pomiarów głębokości, cyfrowy sonar holowany z systemem akwizycji danych do poszukiwania wraków i przeszkód nawigacyjnych, system elektroniczny z ploterem do opracowania danych. Okręty działające do chwili obecnej (06.04.2016r) oprócz prac pomiarowych wykonują wiele zadań badawczych, ratowniczych oraz zabezpieczających działania Marynarki Wojennej, a także liczne zadania szkoleniowe i rejsy usługowe na Spitsbergen i Antarktydę.

1950r do 1986r.

W okresie tym w Służbie Hydrograficznej w dziedzinie pomiarów pracowało bardzo dużo osób. Wiele z nich bardzo znacząco zapisało się na kartach tego 35-lecia

Są nimi:

Marian Piotrowski
Zbigniew Koziarz
Hieronim Kozłowski
Franciszek Kuchta
Bronisław Skotnicki
Zdzisław Bińczyk
Bohdan Lamprecht
Jerzy Grycmacher

Zenon Fałek
Zdzisław Wąsowski
Janusz Probierz
Henryk Bieniecki
Bogusław Wabia
Aleksander Aleksandrowicz

Dowódcy okrętów: Ryszard Kamiński, Janusz Rutkowski, Kazimierz Wielebski, Franciszek Wróbel.

A także podoficerowie: Michał Forszpaniak, Mazur, Marian Schmidt

oraz pracownicy cywilni opracowania pomiarów:

Eugenia Choroś
mgr Krystyna Tokarska
mgr Kazimiera Pilarczyk
mgr Bożena Rybacka
Mirośława Mania
Krystyna Sokołowska
Franciszek Kierek

1945r. do 1986r.	W okresie tym szefami hydrografii M W byli: kmdr Karol Zagrodzki 1945 - 1953 kmdr Edward Łączny 1953 - 1956 kmdr Celestyn Spyra 1956 - 1981 kmdr Józef Kuśmider 1981 - 1990
1990r. do 1995r.	Zawirowania polityczne i reorganizacyjne panujące w kraju we wczesnych latach 90-tych nie ominęły również Służby Hydrograficznej M W. Ostatecznie ustawa sejmowa z 1994r ustaliła zakres działań i obowiązków służby, a reorganizacja BHMW w 1995r i podporządkowanie go zastępcy D-cy M W unormowały całą sprawę. Biuro Hydrograficzne M W jest więc państwową morską służbą hydrograficzną i zarazem służbą zabezpieczenia nawigacyjno-hydrograficznego M W. Obecna struktura BH M W wypracowana została w 2004r. Ostatnia ustawa powołuje Państwową Morską Służbę Hydrograficzną, została przyjęta przez Sejm RP w 2015r weszła w życie z dniem 19 listopada 2015r.
2016r.	W świetle zadań nakreślonych dla tej nowej struktury Biuro Hydrograficzne M W wykonuje i odpowiedzialne jest za: - prowadzenie pomiarów hydrograficznych - opracowanie i wydawanie map morskich i publikacji nautycznych papierowych i cyfrowych, - ostrzeżenia nawigacyjne - współpracę z nawigacją morską - udział w pracach rozwojowych i badawczych - reprezentowanie Polski w organizacjach międzynarodowych (IHO, BSHC, WEND) - wykonanie zadań zabezpieczenia nawigacyjno - hydrograficznego M W Obecnie Oddział Kartografii Morskiej wydaje sukcesywnie 53 mapy morskie i wydawnictwa nawigacyjne do nich. Obejmują one swym zasięgiem Morze Bałtyckie, Cieśniny Duńskie, wydaje też atlasy map wybrzeża polskiego dla małych jednostek (wspólnie z hydrografią niemiecką) .
1986r. do 2016r.	W latach dziewięćdziesiątych nastąpił znaczący rozwój wyposażenia technicznego służby hydrograficznej - zarówno w zakresie urządzeń pomiarowych jak 1 systemów przetwarzania danych. Pozyskano wówczas pierwsze nowoczesne urządzenia pomiarowe -echosondy cyfrowe, systemy wielowiązkowe, cyfrowe sonary holowane, brzegowe wyposażenie geodezyjne a także komputerowe systemy przetwarzania danych. Dzięki tym nowym urządzeniom pomiarowym uzyskano znaczący postęp w ilości i jakości pozyskiwanych danych hydrograficznych, dokonując przy tym kilku spektakularnych odkryć, jak np. zlokalizowanie wraku niemieckiego statku „Stouben" zatopionego w 1945 roku. Natomiast nowoczesne systemy przetwarzania danych umożliwiły przejście działalności produkcyjnej Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej do „ery cyfrowej". Dzięki temu wszystkie mapy papierowe Biura redagowane są dziś w sposób cyfrowy. W roku 2004 Biuro zakończyło także proces produkcji elektronicznych map nawigacyjnych na całość polskich obszarów morskich; mapy te dziś są systematycznie aktualizowane i rozpowszechniane w światowym systemie map elektronicznych.

Podjęto też intensywne prace zmierzające do odnowienia polskiej „floty hydrograficznej”. Dzięki tym wysiłkom, w 2014 roku do służby oddano cztery nowoczesne, dwukadłubowe motorówki hydrograficzne typu Wildcat 40, które zastąpiły cztery motorówki typu MH 111.

1986r. - 2016r.

W okresie tym szefami Biura Hydrograficznego M W byli:

kmdr Władysław Kierzkowski (1990 - 2002)

kmdr Czesław Dyrz (2002 -2004)

kmdr Mirosław Potka (2004 - 2005 jako cz. p.o)

kmdr Piotr Pernaczyński (2005 - 2010)

kmdr Henryk Nitner (2010 - 2013)

mdr Andrzej Kowalski (od 2014)

Specjaliści, dowódcy okrętów i dywizjonu hydrograficznego:

Adam Kowalczyk, Stanisław Dziechciowski, Tymoteusz Łatkowski,
Bogdan Wiśniewski, Wiesław Mazurek, Ireneusz Bojarowski, Benedykt Hac,
Tomasz Lang, Henryk Koszka, Mirosław Potka, Czesław Giedroń

Specjaliści z Wydziału Hydrograficznego 8 Flotylli: Franciszek Szarzyński, Marek Leśnikowski

Szefowie komórek i specjaliści BHMW - Zbigniew Skalski, Roman Firlej, Janusz

Leśny, Apoloniusz Łysejko, Mariusz Szarf, Stanisław Pietrzak, Sławomir Lipiński,
Andrzej Dolecki, Krzysztof Kubicki, Dariusz Grabieć, Wiesław Bieliński, Juliusz
Tuszyński, Grażyna Adamczyk, Iwona Kątna, Henryk Szachta, Jacek Kijakowski,
Marcin Banaszak, Beata Wojewska, Mirosława Miszewska, Zbigniew Szymczak,
Adam Sobków, Mirosława Mantusz, Dorota Hemerling, Celina Urbanek, Elżbieta
Kruszewska, Elżbieta Kwaśniewska, Adam Woźnicki.

Kalendarium opracowano na podstawie:

- Ustaw sejmowych, dotyczących Służby Hydrograficznej.
- Sprawozdań z prac hydrograficznych.
- Referatów i opracowań własnych.

A także wydawnictw:

1. „Wspomnienia z Marynarki Wojennej” Jerzy Kłossowski
2. „ Mapy morskie” Artur Reyman
3. „ Historia Polskiej Hydrografii Morskiej” (streszczenie) Jan Wereszczyński
4. „Trałowania bojowe w latach 1965-1973” Stanisław Szajna (Przegląd Morski 1974r.)
5. „Noc komandorów” Edward Obertyński Wyd."Feniks" 1994 ISBN 85 - 85834 - 11 - 7

OPRACOWAŁ:

mgr inż. Zbigniew Koziarz - komandor w st spoczynku

Gdynia 14 kwietnia 2016r. - Opracowanie drugie, uzupełnione.